

Επιμέλεια Γιώργος Χατζηβασίλης

ΤΑ ΜΑΘΑΤΕ ΤΑ ΝΕΑ;

Η ΚΑΛΗ ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΤΟ ΑΔΟΞΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ «ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΩΝΗΣ»

Αλλάζει σελίδα η ιστορία τού παροικιακού Τύπου

ΜΕΡΟΣ Γ'

Κάποιος γνωστός μου έκανε την παρατήρηση ότι «εγκωμιάζω» τον Θεόδωρο Σκάλκο και με ενόχλησε γιατί εγώ δεν τον κολάκευσα όταν ζούσε, τί συμφέρον έχω λοιπόν να τον κολακεύσω πεθαμένο; Στόχος μου ασφαλώς δεν είναι να τον εγκωμιάσω, αλλά ούτε και να τον συκοφαντήσω, άλλωστε δεν γράφω το βιογραφικό του, μια απλή αναφορά κάνω στην εξέλιξη τού παροικιακού Τύπου όπως την έζησα τα τελευταία 50 χρόνια. Μήπως υπάρχει κάποιος που αμφισβητεί ότι ο Σκάλκος ήταν δουλευταράς, ότι έδωσε μάχες για να κατακτήσει τον «Πανελλήνιο Κήρυκα» και το πέτυχε, ότι είχε συνεταίρο τον σερ Αθα Τζοριτζ, κλπ., κλπ., που ανέφερα στα πρώτα δύο μέρη; Αλλωστε, ο Σκάλκος ήταν διαφορετικός άνθρωπος πριν 50 χρόνια, από όταν «έφυγε» πριν λίγες ημέρες και όταν χρειαστεί, στις επόμενες δημοσιεύσεις θα αναφερθώ υποχρεωτικά στα λάθη και ελαττώματά του.

Από την πρώτη ημέρα που μετανάστευσε ο Σκάλκος στην Αυστραλία εκμεταλλεύτηκε τις συγκυρίες για να κερδίσει χρήματα και δούλεψε στα ζαχαροκάλαμα, άνοιξε καφενείο για να συναντιούνται και να τρώνε ένα πιάτο φαγητό οι εργένιδες νεομετανάστες, άνοιξε σχολή οδηγών για να τους διδάξει να οδηγούν, εκπαίδευσε τις μετανάστριες πώς να χρησιμοποιούν βιομηχανικές ραπτομηχανές για το μεροκάματο και όταν εξακρίβωσε τις χιλιάδες γάμους και βαπτίσεις άνοιξε τυπογραφείο για να τυπώνει τις προσκλήσεις τους, χωρίς να έχει ιδέα από τυπογραφία. Αλλά μήπως είχε ιδέα από εφημερίδες όταν άρχισε την έκδοση τής «Νέας Πατρίδας»; Απλά, όταν δεν ήξερε κάτι πλήρωνε τους ειδικούς για να κάνουν τη δουλειά, ακόμη και τις βρώμικες... Συκοφαντίες και λιβελλογραφήματα, ας πούμε.

Πάντως, όταν κέρδισε τον πόλεμο για την ιδιοκτησία τού «Κήρυκα»,

ο μήνας τού μέλιτος στον συνεταιρισμό του με τον Δημήτρη Καλομοίρη δεν κράτησε πολύ και άρχισαν οι διαφωνίες τους, σκληρές κόντρες πολλές φορές μπροστά στους υπαλλήλους. Το διαζύγιο ήταν πια σίγουρο και παραδόξως, λόγω χαρακτήρα, ο Σκάλκος δέχτηκε να φύγει αυτός αν ο Καλομοίρης τον πλήρωνε \$250.000, μεγάλο ποσό πριν 50 χρόνια. Ο Καλομοίρης συμφώνησε, αλλά όχι να τον πληρώσει με δικά του χρήματα. Με πλησίασε τότε ο Καλδής αν ήμουν διατεθειμένος να συμμετάσχω με ένα μικρό κεφάλαιο σε συνεταιρισμό για την εξαγορά τού Σκάλκου και αρνήθηκα, επειδή είχα μια άσχημη εμπειρία με τον Καλομοίρη όταν με τον συνάδελφο Βαγγέλη Περούλια ζητήσαμε αύξηση μισθού και διαστρέβλωσε το αίτημά μας στον Σκάλκο, ο οποίος πίστεψε εμένα και δεν απέλυσε τον Βαγγέλη που υποτίθεται έκανε εκβιασμό.

Αφού ο Καλομοίρης δεν βρήκε τα χρήματα ήρθε ο Σκάλκος με τις \$250.000 και αγόρασε τον «Κήρυκα» με το κτήριο και τις εγκαταστάσεις, που σήμαινε ότι ουσιαστικά μονοπωλούσε τον παροικιακό Τύπο με τεράστια κέρδη. Ενας συνεργάτης του, που γνώριζε τα λογιστικά τής επιχείρησης, με είχε διαβεβαιώσει ότι με τα κέρδη τού «Κήρυκα» ο Σκάλκος μπορούσε να αγοράζει τότε ένα διαμέρισμα κάθε εβδομάδα, όμως δεν το έκανε επειδή ήταν σπάταλος και γιατί επένδυσε πολλά χρήματα στην επέκταση τής επιχείρησης.

Επειδή ήταν καχύποπος, πίστευε πως όλοι ήταν εχθροί και ήθελαν το κακό του, αλλά μεγαλύτερος εχθρός του ήταν ο χαρακτήρας του. Ευέξαπτος, φωνακλάς, απρόβλεπτος, αλλά και εξωστρεφής, γενναιόδωρος φίλος όταν ήθελε, δημιουργούσε αδικαιολόγητη ένταση στο εργασιακό περιβάλλον. Ένα βράδι που δειπνούσαμε στο Λονδίνο και συζητούσαμε τα εργασιακά, τον συμβούλεψα αντί να εξευτελίζει δημοσίως τούς

υπαλλήλους του, να τους καλεί στο γραφείο του για να τους πει ό,τι ήθελε. Γελώντας με την «αστεία» πρότασή μου απάντησε «εντάξει, εγώ θα τους φωνάζω και εσύ θα τους καλοπιάνεις!».

Τα προβλήματά του στο εργασιακό περιβάλλον άρχισαν όταν κάποια εποχή, απέλυσε ξαφνικά τον Τάκη Καλδή, έναν έμπειρο δημοσιογράφο με ειδικότητα την πολιτική και μού ζήτησε να τον αντικαταστήσω, αλλά αρνήθηκα ύστερα από συνηννόηση με τους συναδέλφους μου. Συνέπεια αυτής τής ενέργειας ήταν ο Τάκης Καλδής, με τον Βαγγέλη Μυγδάλη να προτείνουν τη δημιουργία μιας νέας εφημερίδας με χρηματοδότες έξι φίλους τους επιχειρηματίες και δέχτηκαν να συμμετάσχουν ο Αλέκος Γκαλελής με τον Βαγγέλη Περούλια και πώς να αρνηθώ εγώ, αφού όλοι τους εκτός από συνάδελφοι ήταν οικογενειακοί φίλοι;

Βαπτίσαμε την εφημερίδα «Ελληνική Φωνή», εγκατασταθήκαμε σε ένα εργοστάσιο στο Ρέντφερν και αρχίσαμε με τους καλύτερους οιωνούς, αλλά αντί ν' ασχοληθούμε με την ποιότητα τής εφημερίδας, αρχίσαμε έναν προκλητικό πόλεμο εναντίον τού Σκάλκου, «γιδοβόσκο» τον ανέβαζαν και «γιδοβόσκο» τον κατέβαζαν οι συντάκτες που δεν είχαν υπολογίσει τον παράγοντα «Μεσσάρη» ο οποίος, εκτός από τον σημαντικό διοικητικό και δημοσιογραφικό του ρόλο στον «Κήρυκα», ήταν και ο ισορροπιστής στις εξάρσεις τού Σκάλκου. Ο Μεσσάρης αποφάσισε να μην απαντήσει ο Σκάλκος στις προκλήσεις και οι αναγνώστες μας βαρέθηκαν να διαβάζουν τις συνεχείς επιθέσεις στον αντίπαλό μας.

«Ελλειψη χρημάτων, στάση εμπόριου» όμως και με τα μικρά εισοδήματα τής εφημερίδας μας, τελειώσαν τα χρήματα, οι ιδιοκτήτες αρνήθηκαν να αυξήσουν τα κεφάλαια και το μέλλον ήταν ζοφερό. Βλέποντας τον κίνδυνο και με μόνη λύση ν' αυξήσουμε τα εισοδήματα έκανα έρευνα πώς μπο-

ρούσαμε να το κάνουμε και μόνος τρόπος ήταν αυτός που ήξερα, δηλαδή να στοιχειοθετούμε άλλα έντυπα. Αλλά όχι με λινοτυπικές, γιατί είχα ανακαλύψει τις φωτοστοιχειοθετικές μηχανές, τη νέα τεχνολογία που θα εξαφάνιζε τις λινοτυπικές. Εγώ πίστευα την επιτυχία μιας τέτοιας κίνησης, αλλά οι ιδιοκτήτες δεν συμμερίστηκαν την αισιοδοξία μου και κρατήστε το αυτό γιατί ύστερα από μερικούς μήνες, ο Σκάλκος μού ανέθεσε την ευθύνη να εφαρμόσω αυτή την τεχνολογία για να αυξήσει το τζίρο των επιχειρήσεών του.

Το τελικό πλήγμα ήταν μια εισβολή στα γραφεία μας από αγνώστους που έσπασαν πόρτες και παράθυρα για να καταστρέψουν τις μηχανές μας. Ο Πίτερ Αρώνης μās επέτρεψε να χρησιμοποιήσουμε τις εγκαταστάσεις τού «Εθνικού Βήματος» για να συνεχιστεί η κυκλοφορία τής «Ελληνικής Φωνής», ενώ οι υποψίες όλων είχαν στραφεί στον Σκάλκο. Γι' αυτό, όταν τον συνάντησα τυχαία ύστερα από δύο ημέρες και με ρώτησε με ειρωνικό χαμόγελο «πώς τα περνάτε στη Φωνή;» τού απάντησα «κρυώνουμε επειδή μās έσπασες τα τζάμια». Το πρόσωπό του συννέφιασε -και ήταν κακό σημάδι- απαντώντας με αυστηρό ύφος «την παρουσία μου θα κατέστρεφα αφού σάς έχω αγοράσει;» Ετσι έμαθα πως η «Ελληνική Φωνή» είχε πουληθεί από τους ιδιοκτήτες της στον Σκάλκο, ο οποίος την κυκλοφόρησε μερικούς μήνες κάθε Σάββατο πριν την κλείσει. Να προσθέσω ότι επαγγελματικά δεν μās έβλαψε γιατί ο Καλδής ασχολήθηκε με την πολιτική και εξελέγη γερουσιαστής στο πολιτειακό Κοινοβούλιο, ο Μυγδάλης με τον Γκαλελή άνοιξαν εμπορικό τυπογραφείο και τα πήγαν μια χαρά, ενώ ο Περούλιας έγινε συνιδιοκτήτης σε ένα μεγάλο ντελικατέσεν στο Neutral Bay και εγώ έβγαζα μεροκάματο με μια λινοτυπική που αγόρασα. Όμως το πεπρωμένο μου είχε άλλα σχέδια, όπως θα διαβάσετε στην έκδοση τής Παρασκευής...